

Cartea lui Daniel - O sută șaiszeci și cinci

Dezvăluirea tapiseriei profetice: de la Alexandru cel Mare la Roma modernă

Jeff Pippenger

2024-03-29

Nous allons maintenant considérer l'histoire qui se déroula à la suite de la mort soudaine d'Alexandre le Grand, laquelle représente l'année 538 jusqu'au temps de la fin en 1798.

Kandi ubwo azahaguruka, ubwami bwe buzamenagurwa, kandi buzagabanywa bugana ku muyaga ine zo mu ijuru; ariko ntibuzahabwa urubyaro rwe, kandi ntibuzaba nk'ubutware bwe yategekanye; kuko ubwami bwe buzandurwa, bugahabwa abandi batari abo. Umwami wo mu majyepfo azakomera, n'umwe mu batware be; kandi azarushaho kumurusha imbaraga, kandi azategeka; ubutware bwe buzaba ubutware bukomeye cyane. Kandi nyuma y'imyaka bazifatanya; kuko umukobwa w'umwami wo mu majyepfo azaza ku mwami wo mu majyaruguru kugira ngo bakore isezerano; ariko ntazagumana imbaraga z'ukuboko; kandi na we ntazahagarara, cyangwa ukuboko kwe: ahubwo azatangwa, na ba bandi bamuzanye, n'uwamubyaye, n'uwamukomeje muri ibyo bihe. Ariko mu ishami riturutse ku mizi ye hazahaguruka umwe mu cyimbo cye, uzazana ingabo, kandi azinjira mu gihome cy'umwami wo mu majyaruguru, kandi azabakubita, kandi azanesha: Kandi kandi azajyana ho imbohe akazijyana muri Egiputa, imana zabo, n'abatware babo, hamwe n'ibintu byabo by'agaciro by'ifeza n'izahabu; kandi azaramaho imyaka myinshi kuruta umwami wo mu majyaruguru. Nuko umwami wo mu majyepfo azinjira mu bwami bwe, maze asubire mu gihugu cye. Daniyeli 11:4-9.

În cele din urmă, după ce împărăția lui Alexandru cel Mare a fost sfârșită, cei care s-au luptat pentru stăpânirea fostei împărății s-au redus la două împărății principale: una care stăpânea sudul fostului imperiu al lui Alexandru și cealaltă care stăpânea nordul. Din acel moment înainte, în narațiunea profetică, ele sunt identificate pur și simplu ca împăratul de la miazăzi și împăratul de la miazănoapte. Odată ce lupta pentru dominația mondială a ajuns în punctul în care este înfățișată numai între împăratul de la miazănoapte și împăratul de la miazăzi, simbolurile acestor două împărății continuă de-a lungul întregului capitol.

În versetul cinci, împăratul de la miazăzi este întărit și este puternic, dar și împăratul de la miazănoapte este puternic, iar împărăția lui este mai mare. Apoi, în versetul șase, împăratul de la miazăzi propune o alianță cu împărăția de la miazănoapte. Tratatul de pace este asigurat prin faptul că împăratul de la miazăzi își dă fiica împăratului de la miazănoapte, pentru ca acesta să o ia de soție și să întărească alianța lor printr-o legătură de familie. Împăratul de la miazănoapte a fost de acord, și-a îndepărtat soția și s-a căsătorit cu prințesa din miazăzi, iar alianța a fost inițiată.

În cele din urmă, prințesa din sud naște un copil de parte bărbătească, însă, în cele din urmă, împăratul din nord se satură de noua sa soție și o pune deoparte, așa cum făcuse cu întâia sa soție, și își ia înapoi prima soție; dar, de îndată ce soția cea dintâi este repusă în drepturi și are prilejul, îl ucide pe împăratul din nord, pe mireasa lui din sud, pe copilul ei și întregul ei alai egiptean. Fapta

soției celei dintâi de a ucide prințesa din sud și copilul ei stârnește mânia familiei prințesei din sud, iar unul dintre frații ei ridică o oaste și atacă împărăția din nord.

Armata sudică biruiește asupra împăratului de la miazănoapte, iar prima soție care l-a ucis pe împăratul de la miazănoapte, împreună cu mireasa lui sudică și cu copilul ei, este apoi executată. Fiul soției dintâi, care fusese așezat ca împărat domnitor al miazănoaptei la moartea tatălui său, este prins și dus înapoi în Egipt de către împăratul de la miazăzi, împreună cu unele artefacte și idoli egipteni care fuseseră luați din împărăția de miazăzi de către împărăția de la miazănoapte în bătăliile anterioare. Odată ajuns în Egipt, împăratul de la miazănoapte, luat prizonier, cade de pe cal și moare. Uriah Smith identifică istoria după cum urmează.

„Versetul 6. Și la sfârșitul anilor se vor uni; căci fiica împăratului de la miazăzi va veni la împăratul de la miazănoapte ca să facă o învoială; dar ea nu va păstra puterea brațului; nici el nu va rămâne în picioare, nici brațul lui; ci ea va fi dată pradă, și cei ce au adus-o, și cel ce i-a dat naștere, și cel ce a întărit-o în vremurile acelea.”

“Habayeho intambara nyinshi zikunze kuba hagati y’abami bo muri Egiputa n’abo muri Siriya. By’umwihariko ni ko byagenze ku ngoma ya Ptolémée Philadelphe, umwami wa kabiri wa Egiputa, na Antiokusi Theos, umwami wa gatatu wa Siriya. Amaherezo bemeranyije kugirana amahoro ku gisabwa ko Antiokusi Theos azirukana umugore we wa mbere, Laodice, n’abahungu be babiri, kandi ko azashaka Berenice, umukobwa wa Ptolémée Philadelphe. Nuko Ptolémée ajyana umukobwa we kwa Antiokusi, amuherekesha inkwano nyinshi cyane.

„Dar ea nu va păstra puterea brațului”; adică influența și puterea ei asupra lui Antioh. Și astfel s-a și dovedit; căci, la puțină vreme după aceea, într-un avânt de iubire, Antioh și-a adus din nou la curte pe fosta sa soție, Laodice, și pe copiii ei. Atunci profeția spune: „Nici el [Antioh] nu va rămâne în picioare, nici brațul lui”, sau sămânța lui. Laodice, fiind readusă în favoare și putere, s-a temut ca nu cumva, în nestatornicia firii sale, Antioh să o discrediteze din nou și să o cheme înapoi pe Berenice; și, socotind că nimic mai puțin decât moartea lui nu ar fi fost o garanție eficientă împotriva unei asemenea eventualități, a făcut să fie otrăvit la scurtă vreme după aceea. Nici sămânța lui prin Berenice nu i-a urmat la domnie; căci Laodice a condus astfel lucrurile încât să asigure tronul fiului ei cel mai mare, Seleucus Callinicus.

„Dar o asemenea răutate nu putea rămâne multă vreme nepedepsită, după cum prorocia prezice mai departe, iar istoria ulterioară dovedește.”

„VARGUL 7. Dar dintr-o mlădiță a rădăcinilor ei se va ridica unul în locul lui, care va veni cu o oaste și va intra în fortăreața împăratului de la miazănoapte și va lucra împotriva lor și va birui: 8. Și va duce, de asemenea, captivi în Egipt pe dumnezeii lor, împreună cu domniile lor și cu vasele lor scumpe de argint și de aur; iar el va dăinui mai mulți ani decât împăratul de la miazănoapte. 9. Astfel, împăratul de la miazăzi va veni în împărăția sa și se va întoarce în țara lui.”

„Această mlădiță ieșită din aceeași rădăcină cu Berenice era fratele ei, Ptolemeu Euergetes. De îndată ce i-a urmat tatălui său, Ptolemeu Philadelphus, la domnia împărăției Egiptului, aprins de dorința de a răzbuna moartea surorii sale, Berenice, a ridicat o oaste imensă și a invadat

teritoriul împăratului de la miazănoapte, adică al lui Seleucus Callinicus, care, împreună cu mama sa, Laodice, domnea în Siria. Și a biruit împotriva lor, până la cucerirea Siriei, a Ciliciei, a ținuturilor de sus de dincolo de Eufrat și a aproape întregii Asii. Dar, auzind că în Egipt se ridicase o răscoală care cerea întoarcerea sa acasă, a prădat împărăția lui Seleucus, a luat patruzeci de mii de talanți de argint și vase de preț, și două mii cinci sute de chipuri ale dumnezeilor. Între acestea se aflau chipurile pe care Cambyses le luase odinioară din Egipt și le duse în Persia. Egiptenii, fiind cu totul dedați idolatriei, i-au dat lui Ptolemeu titlul de Euergetes, sau Binefăcătorul, ca semn de cinstire pentru că astfel, după mulți ani, le-a înapoiat dumnezeii lor robiți.”

„Aceasta, potrivit episcopului Newton, este relatarea lui Ieronim, extrasă din istoricii vechi; dar, spune el, mai există încă autori ale căror scrieri s-au păstrat, care confirmă câteva dintre aceleași amănunte. Appian ne informează că Laodice, după ce l-a ucis pe Antiohus și, după el, atât pe Berenice, cât și pe copilul ei, Ptolemeu, fiul lui Philadelphus, pentru a răzbuna acele crime, a invadat Siria, a ucis-o pe Laodice și a înaintat până la Babilon. Din Polybius aflăm că Ptolemeu, supranumit Euergetes, fiind foarte mâniat de tratamentul crud aplicat surorii sale, Berenice, a pornit cu o armată în Siria și a cucerit cetatea Seleucia, care a fost ținută câțiva ani după aceea de garnizoane ale regilor Egiptului. Astfel a intrat el în fortăreața împăratului de la miazănoapte. Polyenus afirmă că Ptolemeu a ajuns stăpân peste toată țara de la Muntele Taurus până în India, fără război sau bătălie; dar el atribuie aceasta, din greșeală, tatălui în locul fiului. Justin susține că, dacă Ptolemeu nu ar fi fost rechemat în Egipt de o răscoală internă, ar fi stăpânit întreaga împărăție a lui Seleucus. Astfel, împăratul de la miazăzi a pătruns în stăpânirea împăratului de la miazănoapte și s-a întors în țara sa, după cum prorocul prevestise. Și el a dăinuit, de asemenea, mai mulți ani decât împăratul de la miazănoapte; căci Seleucus Callinicus a murit în exil, în urma unei căderi de pe cal, iar Ptolemeu Euergetes i-a supraviețuit patru sau cinci ani.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 250–252.

O trăsătură profetică a Romei și, prin urmare, a împăratului de la miazănoapte, este aceea că, pentru a fi așezat pe tron, trebuie să fie cucerite trei obstacole geografice. Cel dintâi împărat de la miazănoapte, în urma destrămării împărăției lui Alexandru, a fost întemeiat prin Seleucus Nicator, care slujise pentru puțină vreme ca general al lui Ptolemeu (împăratul de la miazăzi), între anii 316 și 312 î.Hr. Versetul cinci se referă la acest fapt când spune: „Și împăratul de la miazăzi va fi tare, și unul dintre mai-marii lui; și el va fi mai tare decât acesta.” Ptolemeu era împăratul de la miazăzi și avea un general (unul dintre mai-marii lui) care era menit să devină mai puternic decât Ptolemeu, iar propoziția finală a versetului cinci spune: „și va stăpâni; stăpânirea lui va fi o mare stăpânire.” Generalul lui Ptolemeu, Seleucus, urma să devină cel dintâi împărat de la miazănoapte. Dar pentru ca Seleucus să devină împăratul de la miazănoapte, el trebuia să se despartă de împăratul de la miazăzi și, după aceea, să cucerească trei regiuni geografice.

Prima regiune cucerită de Seleucus a fost Răsăritul, în anul 301 î.Hr. Apoi a cucerit Apusul (care fusese deținut de succesul lui Cassandru) în anul 286 î.Hr., iar apoi și-a luat al treilea teritoriu în Nord, când l-a cucerit pe Lisimah în anul 281 î.Hr. Împăratul de la miazănoapte a fost așezat pe tron în anul 281 î.Hr.

Tratatul de pace care a fost încheiat mai târziu cu împăratul de la miazăzi a avut loc în anul 252 î.Hr. Şase ani mai târziu, în 246 î.Hr., Berenice (prinţesa de la miazăzi), fiul ei şi toată suita ei au fost omorâţi. Împăratul de la miazăzi l-a capturat apoi pe fiul Laodiceii, Seleucus Callinicus, şi l-a dus cu sine înapoi în Egipt, unde a murit căzând de pe un cal. Domnia primului împărat de la miazănoapte a fost din 281 î.Hr. până în 246 î.Hr., ceea ce echivalează cu treizeci şi cinci de ani.

Regele dintâi al miazănoaptei din capitolul unsprezece a cucerit trei piedici geografice pentru a fi statornicit pe tron. Şi Roma păgână a cucerit trei piedici geografice pentru a fi statornicită pe tron [Vezi Daniel 8:9], iar Roma papală a cucerit trei piedici geografice pentru a fi statornicită pe tron [Vezi Daniel 7:20]. Şi Roma modernă cucereşte, de asemenea, trei piedici geografice pentru a fi statornicită pe tron [Vezi Daniel 11:40–43].

Odată aşezat pe tron, primul împărat al nordului a domnit timp de treizeci şi cinci de ani. Odată aşezată pe tron, Roma păgână a domnit pentru „o vreme” (trei sute şaizeci de ani). Odată aşezată pe tron, Roma papală a domnit pentru „o vreme, vremuri şi împărţirea vremii” (o mie două sute şaizeci de ani). Odată aşezată pe tron, Roma modernă va domni timp de patruzeci şi două de luni simbolice (de asemenea menţionate ca „un ceas”).

സിസ്റ്റർ വൈറ്റ് നമുക്കെ അറിയിക്കുന്നത്, “ദാനിയേൽ പതിനൊന്നാം അധ്യായത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത് ചരിത്രത്തിന്റെ വലിയൊരു ഭാഗം വീണ്ടും ആവർത്തിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്” എന്ന്താണ്. തുടർന്ന് അവർ മുപ്പത്തൊന്നാം വാക്യത്തിൽ നിന്ന് മുപ്പത്തൊന്നാം വാക്യം വരെ ഉദ്യരിച്ച്, “ഈ വാക്യങ്ങളിൽ വിവരണപ്പെടുത്തേണ്ട സമാനമായ ദൃശ്യങ്ങൾ സംഭവിക്കും” എന്ന് പറയുന്നു. ആ വാക്യങ്ങളിൽ പാപഭരണ റോം (ശൂന്യമാക്കുന്നത് മലപ്പുഴ) 538-ൽ സിംഹാസനത്തിൽ “സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്നു”; തുടർന്ന് ആദ്യത്തെ “കരോയം” 1798-ൽ നിറവേറുന്നതുവരെ, അത് ദൈവജനത്തെ “അനുകോദിതങ്ങൾ” (ആയിരത്തി ഇരുന്നൂറും അറുപതു വർഷങ്ങൾ) പീഡിപ്പിക്കുന്നു. മുപ്പത്തൊന്നാം വാക്യം മുതൽ മുപ്പത്തൊന്നാം വാക്യം വരെയുള്ള ചരിത്രം പതിനൊന്നാം അധ്യായത്തിന്റെ അവസാന ആറു വാക്യങ്ങളിൽ ആവർത്തിക്കപ്പെടുന്നു; എന്നാൽ ആ ചരിത്രം അഞ്ചാം വാക്യം മുതൽ ഒമ്പതാം വാക്യം വരെയും പൂർണ്ണമായി മുൻപുപോലെയായി പര്യവേഷിക്കപ്പെടുത്തിയിരുന്നതുമാണ്.

Stabilirea lui Seleucus ca împărat al nordului în anul 281 î.Hr. corespunde anului 538. Ambele reprezintă întronarea împăratului nordului la încheierea cuceririi a trei piedici geografice. Perioada stăpânirii papale este exprimată în mai multe feluri: o mie două sute şaizeci de zile, patruzeci şi două de luni, o vreme, vremuri şi o jumătate de vreme, un spaţiu şi trei ani şi jumătate. Domnia lui Seleucus a fost de treizeci şi cinci de ani, iar o zecime, sau o dijmă, din treizeci şi cinci este trei şi jumătate. O zecime din treizeci şi cinci de ani este exprimată şi ca „trei virgulă cinci” (3,5) ani. „Trei ani şi jumătate” este un simbol al perioadei stăpânirii papale.

Papacy a primit rana sa de moarte în 1798, când regele de la miazăzi, Napoleon Bonaparte (însemnând „fiul norocos”), și-a trimis generalul să-l ia captiv pe papă. Un an mai târziu, în 1799, papa a murit în exil, la fel cum a murit și primul rege de la miazănoapte, care fusese de asemenea dus în captivitate de către regele de la miazăzi. Seleucus Callinicus a murit căzând de pe un cal în timp ce se afla captiv în Egipt. Papa este cel care călărea pe fiară. Fiara reprezenta sistemul politic pe care papa l-a folosit pentru a-și împlini lucrările sale satanice. Acea fiară a fost ucisă în 1798, iar papa care călărise pe fiară și domnise peste ea a murit un an mai târziu. Seleucus Callinicus a murit căzând de pe un cal (fiara pe care o călărea.) Captivitatea papalității din 1798 și 1799 a fost prefigurată în chip desăvârșit de captivitatea primului rege de la miazănoapte.

Ce qui attira la colère du roi du midi contre le roi du nord fut la rupture d'un traité de paix, représentée par la répudiation de Bérénice (l'épouse du midi) et sa mort ultérieure aux mains de Laodicé. Napoléon avait conclu en 1797 un traité de paix entre la France révolutionnaire et les États pontificaux. Le traité fut nommé d'après la ville de Tolentino, en Ancône, en Italie, où il avait été signé. Il prit officiellement fin en février 1798, lorsque la France emmena le pape en captivité. La raison pour laquelle le traité fut annulé fut l'effort de la France pour répandre sa Révolution.

Նապոլեոնի գեներալ Դյուֆոն 1797 թվականին Հռոմում էր՝ որպես այն ժամանակ Ֆրանսիայի իշխող կառավարությունը հանդիսացող Դիրեկտորիայի կողմից ուղարկված ֆրանսիական արշավախմբային ուժերի մի մաս: Իտալիա ֆրանսիական արշավախմբի նպատակը, որի շրջանակում գեներալ Դյուֆոն գտնվում էր Հռոմում, Հռոմեական Հանրապետությանը աջակցելն էր՝ Ֆրանսիական հեղափոխական ուժերի կողմից Իտալական թերակղզում հիմնված կարճատև հովանավորյալ պետությանը: Այդ ժամանակաշրջանում ֆրանսիացիները գործունե կերպով ներգրավված էին ողջ Եվրոպայում հեղափոխական շարժումներին աջակցելու և հեղափոխական գաղափարներ տարածելու գործի մեջ: Իտալիայում նրանք ձգտում էին տապալել միապետությունները և հաստատել հանրապետություններ, որոնք ձևավորված էին Ֆրանսիական Հանրապետության օրինակով:

Prezența și acțiunile lui Duphot la Roma au provocat opoziție din partea facțiunilor conservatoare, inclusiv din partea susținătorilor Statelor Papale și a aristocraților locali. În decembrie 1797, în timpul unei confruntări dintre trupele franceze și susținătorii Statelor Papale, generalul Duphot a fost asasinat, și astfel a fost creat pretextul pentru ca Napoleon să-l trimită pe generalul Berthier în anul următor să-l ia captiv pe papă. Un tratat de pace încălcat între regii sudului și ai nordului a oferit motivația, în ambele istorii, pentru ca împăratul de la miazănoapte să fie luat captiv de împăratul de la miazăzi.

Versetul opt spune: „va duce în robie în Egipt și pe dumnezeii lor, împreună cu prinții lor și cu vasele lor scumpe de argint și de aur.” Când Ptolemeu s-a întors în Egipt, în împlinirea acestui verset, egiptenii i-au dat titlul de „Euergetes” (Binefăcătorul), ca omagiu pentru lucrarea sa de a le înapoia idolii și obiectele de preț care le fuseseră luate mai înainte de împăratul de la miazănoapte. În 1798 a avut loc jefuirea Romei de către francezi. Numai într-o singură zi, istoricii consemnează că cincisute de vehicule trase de cai, sub o puternică gardă militară, au fost văzute părăsind cetatea.

Procesiunea cuprindea un număr imens de sculpturi antice și picturi renașcentiste pe care Franța și le însușea în conformitate cu tratatul de pace de la Tolentino, încălcat. Printre acele opere de artă se aflau grupul Laocoon, Apollo din Belvedere, Galul muribund, Cupidon și Psyche, Ariadna pe Naxos, Venus de Medici și figurile colosale ale Tibrului și Nilului; tapiserii și picturi de Rafael, inclusiv Schimbarea la Față, Madonna di Foligno, Madonna della Sedia, Santa Conversazione a lui Tițian; precum și multe alte lucrări. Abia după câțiva ani aceste comori furate au fost expuse în Muzeul Napoleonian din Luvru, care a fost deschis în 1807. După cum Ptolemeu a fost celebrat pentru înapoierea comorilor egiptenilor, comorile purtate de la Roma au fost așezate în partea muzeului numită după Napoleon.

Stihurile cinci până la nouă constituie o paralelă desăvârșită cu istoria care începe în anul 538 și se încheie în 1798 și 1799. Ele corespund stihurilor treizeci și unu până la treizeci și șase, fapt reprezentat în ultimele șase stihuri ale capitolului, care descriu împuternicirea finală a Romei moderne pe măsură ce cucerește trei obstacole și, în cele din urmă, ajunge la sfârșitul ei fără să-i vină nimeni în ajutor. Stihul zece tratează apoi istoria anului 1989.

Dar fiii lui se vor tulbura și vor aduna o mulțime de mari oștiri; și unul va veni negreșit, va năvăli și va trece înainte; apoi se va întoarce și se va înfuria până la cetățuia lui. Daniel 11:10.

Împlinirea istorică a versetului zece prefigurează anul 1989, când papalitatea, în alianță secretă cu Ronald Reagan, „a năvălit” și „a trecut prin” Uniunea Sovietică, lăsând numai fortăreața ei (Rusia), pe măsură ce Uniunea Sovietică (URSS) se dizolva în urma Perestroikăi.

I na vrijeme svršetka kralj juga sukobit će se s njim; a kralj sjevera navalit će na njega kao vihor, s kolima i s konjanicima i s mnogim lađama; i ući će u zemlje, preplavit će ih i proći preko njih. Daniel 11,40.

Istoria versetului zece reprezintă o ripostă împotriva cuceririi împăratului de la miazănoapte de către împăratul de la miazăzi în anul 246 î.Hr. și prefigurează o ripostă împotriva cuceririi împăratului de la miazănoapte de către împăratul de la miazăzi în 1798. Versetul patruzeci a început cu vremea sfârșitului în 1798, când împăratul de la miazăzi (Franța atee) i-a aplicat rana de moarte împăratului de la miazănoapte (puterea papală), și s-a împlinit prin prăbușirea Uniunii Sovietice la vremea sfârșitului, în 1989. Vremea sfârșitului din 1798 este reprezentată în versetul patruzeci prin expresia: „Și la vremea sfârșitului împăratul de la miazăzi se va împunge cu el.” „Două puncte” (:) care separă ultima parte a versetului marchează următoarea „vreme a sfârșitului”, în 1989. „Și împăratul de la miazănoapte va veni împotriva lui ca un vârtej, cu care și cu călăreți și cu multe corăbii; și va intra în țări, se va revărsa ca un râu și va trece peste ele.”

Vom continua acest studiu în articolul următor.

“Fiecare națiune care a urcat pe scena acțiunii a fost îngăduită să-și ocupe locul pe pământ, pentru ca să se vadă dacă va împlini hotărârea «Străjerului și a Celui Sfânt». Profeția a urmărit ridicarea și căderea marilor imperii ale lumii—Babilonul, Medo-Persia, Grecia și Roma. Cu fiecare dintre acestea, ca și cu națiuni de putere mai mică, istoria s-a repetat. Fiecare și-a avut vremea ei de probă, fiecare a dat greș, slava ei s-a stins, puterea ei s-a dus, iar locul ei a fost ocupat de alta....”

„Din ridicarea și căderea neamurilor, așa cum sunt făcute lămurite în paginile Sfintei Scripturi, ei trebuie să învețe cât de lipsită de valoare este simpla glorie exterioară și lumească. Babilonul, cu toată puterea și măreția lui, asemenea căroră lumea noastră nu a mai văzut de atunci niciodată, — putere și măreție care oamenilor din vremea aceea li se păreau atât de statornice și de durabile, — cât de deplin a pierit! Ca „floarea ierbii”, el a pierit. Astfel pierie tot ceea ce nu-L are pe Dumnezeu drept temelie. Numai ceea ce este legat de planul Său și exprimă caracterul Său poate dăinui. Principiile Sale sunt singurele lucruri statornice pe care le cunoaște lumea noastră.” Education, 177, 184.